

JOANPERE MASSANA ICONOGRAFIES PINTADES

Text: Josep Miquel Garcia ◆ Foto: Òscar Mirón

JUST QUAN es va posar de moda l'estructuralisme i la semiòtica tot seguit, Alexandre Cirici va publicar un llibre sota aquests preceptes de lectura d'un quadre, que es deia *Miró llegit*. Després, al poc temps, vindria el seu *Viladecans*. La novetada de la seua interpretació historiogràfica de l'obra d'aquests artistes, era la codificació detallada dels seus signes, com un abecedari iconogràfic que, poc a poc, ens anava desgranant fins a entendre allò que estels i llunes eren a Miró, i lletres i objectes a Viladecans.

Cirici introduïa una manera intel·ligent d'apropar-se a pintors que fan servir signes relacionats amb una intencionalitat narrativa, i que emprèn aquest llenguatge com un codi literari. Cirici ens alertava, però, que aquell art que es pot explicar per telèfon deixa de ser-ho tot seguit, doncs la pulsio i la fruïció de l'objecte són inherents a l'obra d'art.

És evident que Joanpere Massana fa servir icones a les seves pintures, i que, sense veure-les, es fa impossible abastar la seva significació. En cas contrari, seria pura narrativa. El sentit principal està en l'aspecte pulsional, per damunt del discursiu. En la doble intenció d'explicar i suggerir hauria de ser aquest deixar les coses a mig dir que hauria de prevaldre.

Joanpere Massana entén la seva obra com autobiogràfica, és clar. Abans eren les seues arrels, la memòria que surava a la superfície de la tela per explicar d'on venia. Ara és l'entorn familiar amb què dialoga per tal d'explicar la seua visió del món, però si aquest fos realment el tema, el subjecte, ho hauria fet amb l'escritura, com correspon.

El pintor es troba sempre immers en el pou de la interioritat, però a la fi remet a la tradició pictòrica per expressar-se. Sota aquesta òptica, més enllà de la circumstància argumental, m'interessa més la seua pintura. Just allà on els signes vinculats al discurs

explicatiu s'abandonen en un estadi més suggeridor i indeterminat. Així, són les obres damunt del paper, les més igualades de les fustes també, les que esdevenen més equilibrades i poètiques –no és en realitat el seu propòsit crear una dimensionalitat poètica?

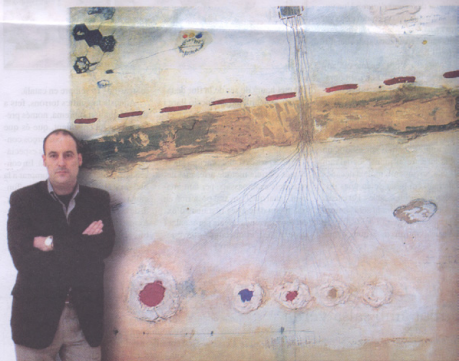
Donar tombs a l'imaginari, Actar el blanc, Des del balcó són les obres més reeixides d'aquesta exposició d'obra recent que presenta a la Galeria Collage. Són, si més no, les més serenes, on l'espai buit predomi-

na, amb un blanc de fons determinat, com una superfície de paper on escriu signes subtils que poden, o no, interpretar-se com un discurs referent a les coses i al paisatge. Tot resulta més intuïtiu i menys determinat. És en aquest territori on dibuix i pintura, matèria i color, aporten més alicients compostius a la fragilitat de l'espai ocupat i pintat.

Escultor, professor d'escultura a l'Escola d'Ondara, sorprèn la filtració que les volumetries aporten a la seua

pintura. Utilitzar el collage, els relleus matèrics, les formes dibuixades, tenen a veure amb aquests orígens. Tant com la naturalesa orgànica és a la seva paleta. El pintor, no obstant, apareix amb una significació més evident i clara.

Una abstracció arrelada. Un expressionisme intimista. Una il·lustració subjectiva i un desig narratiu amb la definició transparent d'aquesta obra que pren solidesa quan menys s'allunya d'aquest imaginari.

LA ICONOGRAFIA és una constant en l'obra de Joanpere Massana que, actualment, exposa a la Galeria Collage de la capital del Segrià.